

Sygn. akt I C 186/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Wydział I Cywilny w składzie :

Przewodniczący : Sędzia Danuta Sawicz- Nowacka

Protokolant : prot.sąd. Marlena Dybowska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2021 r. w Zielonej Górze

sprawy z powództwa G. M.

przeciwko J. W. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. W. (1) na rzecz G. M. kwotę 184 986,86 zł (słownie: sto osiemdziesiąt cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych 86/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 2 832,76 zł od dnia 04 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 04 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 04 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 04 lipca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 03 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 03 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 03 października 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 03 listopada 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 05 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 04 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 04 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2 832,76 zł od dnia 04 marca 2016 r. do dnia zapłaty;
- 30 452,14 zł od dnia 01 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 120 000,00 zł od dnia 09 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 541,60 zł od dnia 09 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 14 667 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka G. M., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła przeciwko pozwanemu J. W. (1) powództwo o zasądzenie na jej rzecz kwoty 184 986,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot: 2 832,76 zł od dnia 04 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 04 maja 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 04 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 04 lipca 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 03 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 03 września 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 03 października 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 03 listopada 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 05 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 04 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 04 lutego 2016 r. do dnia zapłaty; 2 832,76 zł od dnia 04 marca 2016 r. do dnia zapłaty; 30 452,14 zł od dnia 01 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty; 120 000,00 zł od dnia 09 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty; 541,60 zł od dnia 09 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 14 grudnia 2006 r. wspólnicy (...) spółka cywilna zawarli z z (...) S.A umowę kredytu na kwotę 250 000 zł. Zabezpieczeniem kredytu było ustanowienie hipoteki zwykłej w kwocie 250 000 zł i hipoteki kaucyjnej w kwocie 125 000 zł na zabezpieczenie odsetek wraz z innymi kosztami kredytu na nieruchomości położonej w N. S. przy ul. (...). W dniu 1 marca 2011 r. strony umowy kredytu i powódka zawarły porozumienie, na podstawie którego ustanowiono kolejne zabezpieczenie kredytu w postaci ustanowienia hipoteki umownej w kwocie 394 000 zł na nieruchomości położonej w O. (aktualnie Z.) przy ulicy (...), która to wchodziła w skład jej majątku osobistego, gdyż powódka wraz z mężem J. M. już w dniu 20 lipca 1999 r. ustanowili rozdzielność majątkową. Wobec braku spłaty kredytu przez wspólników, powódka jako właściciel nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie, dokonywała spłat od początku stycznia 2011 r. w łącznej wysokości 33 993,12 zł. Łącznie na rzecz wierzyciela zapłaciła 310 805,26 zł. W pozwie ograniczyła żądanie do kwoty 184 987 zł. W dniu 13 marca 2018 r. wezwała pozwanego do zapłaty, zaś w dniu 30 marca 2018 r. zawiadzała go do próby ugodowej. Powódka swe roszczenie opiera na przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu się art. 405 k.c. oraz art. 518 § 1 pkt 1 k.c., bowiem spłaciła cudzy dług wynikający z umowy kredytu, której stroną była.

Z uwagi na to, że wspólnicy spółki cywilnej odpowiadają solidarnie, zdecydowała się uzyskać na tym etapie zaspokojenie jedynie od pozwanego.

W odpowiedzi na pozew (k.89 - 96), pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie powódki jest przedawnione, albowiem spłaty zostały dokonane w 2015 r. i w 2016 r., a powództwo wytoczone w 2020 r., a termin ich przedawnienia wynosi 3 lata i minął 3 marca 2019 r. Pozwany zarzucił, że strony zakończyły działalność spółki w 2011 r. pozostawiając wiele nierozliczonych zobowiązań, a powódka nie zamierza dochodzić należności od swojego męża, który też był wspólnikiem spółki, a potencjalnie zasądzone należności planuje przeznaczyć na utrzymanie męża. W jego ocenie więc, zawiadanie do próby ugodowej było czynnością pozorną i nieskuteczną. Próby rozliczenia między wspólnikami są bardzo niekorzystane dla męża powódki i dlatego też zdecydowała się ona na fragmentaryczne rozliczenie jednego z długów. Przed faktycznym zaprzestaniem działalności spółki, J. M. pozyskał ze środków spółki kwotę nie mniejszą niż 20 000 zł, a obecnie zobowiązania spółki są spłacane wyłącznie przez pozwanego. Do pewnego czasu powódka pozostawała wspólnikiem, a w chwili wystąpienia ze spółki, nie dokonano rozliczenia. Wskazał, że celem umowy kredytu było pozyskanie środków na bieżącą działalność spółki, zatem była ona w pełni świadoma, że to ona zabezpiecza dług i bierze na siebie ryzyko ewentualnej niewypłacalności spółki. To samo uczyniła żona pozwanego, zabezpieczając hipoteką dług spółki wobec firmy (...), a pozwany spłaca zadłużenie męża powódki jako wspólnika spółki, a kwota spłat przekracza 800 000 zł.

W replice na odpowiedź na pozew (k.218 – 221), powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazała, że zarzut przedawnienia jest chybiony, gdyż zavezwanie do próby ugodowej nie było czynnością pozorną. Podkreśliła, że jej roszczenie nie dotyczy rozliczeń pomiędzy byłyi wspólnikami spółki, albowiem przeszło 17 lat temu wystąpiła ze spółki, zatem bez znaczenia dla jej roszczeń są kwestie dotyczące korzystania przez małżonki obu wspólników z niektórych ruchomości spółki, czy też rzekomego pobrania przez jej męża kwoty 20 000 zł. Źródłem finansowania rat kredytu spółki były zaciągane przez nią pożyczki prywatne u znajomych i rodziny, a także kredyty i pożyczki z instytucji bankowych. Powódka nie dochodzi w niniejszym postępowaniu odsetek za zwłokę i innych należności, tylko rat odsetkowo – kapitałowych. Poświeciła swój dom na zabezpieczenie, aby ratować spółkę przed niewypłacalnością.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 grudnia 1990 r. przez G. M. oraz J. W. (2) została założona spółka (...).

G. M. była wspólnikiem spółki do 1994 roku. Aneksem z dnia 1 października 1994 r. ustalono, że w miejsce dotychczasowego wspólnika – G. M. wstępuje do spółki (...). Wówczas kondycja finansowa spółki była bardzo dobra.

J. M. pełnił w spółce funkcję dyrektora finansowego, natomiast J. W. (2) był przedstawicielem handlowym i sprzedawcą obuwia.

Strony wraz ze swoimi małżonkami w czasie trwania spółki przyjaźniły się. Zamieszkiwali blisko siebie. Spotykali się na uroczystościach rodzinnych, imieninowych etc., wyjeżdżali razem. Jeździli takimi samymi samochodami zakupionymi na spółkę.

W dniu 20 lipca 1999 r. powódka wraz z mężem J. M. - wspólnikiem spółki cywilnej (...) zawarła w formie aktu notarialnego umowę majątkową małżeńską, na podstawie której ustanowili rozdzielność majątkową.

W 2001 r. pozwany J. W. (1) założył własną działalność gospodarczą, która w zakresie przedmiotu działalności była konkurencyjna względem spółki (...). Na jej działalność, pozwany zaciągał zobowiązania kredytowe i pożyczkowe.

dowód: zeznania świadka H. N. k.463 v

Spółka (...) zaczęła mieć coraz większe problemy finansowe.

W dniu 14 grudnia 2006 r. wspólnicy (...) spółka cywilna J. W. (1), J. M. zawarli z (...) S.A. (obecnie (...) S.A.) umowę obrotowego kredytu firmowego nr (...).

W myśl § 1 ust. 1 w/w umowy, Bank udzielił kredytobiorcy kredyt w kwocie 250 000 złotych.

W § 2 ust. 1 w/w umowy wskazano, że kredyt zostanie wykorzystany na spłatę kredytów oraz bieżącą działalność.

Zgodnie z § 6 w/w umowy, kredyt został zabezpieczony poprzez ustanowienie hipoteki zwykłej w kwocie 250 000 zł na nieruchomości położonej w N. S. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Nowej Soli prowadzi KW nr (...) oraz poprzez ustanowienie hipoteki kaucyjnej w kwocie 125 000 zł na zabezpieczenie odsetek wraz z innymi kosztami kredytu na tej samej nieruchomości.

W dniu 1 marca 2011 strony umowy kredytu i powódka zawarli porozumienie, na podstawie którego ustanowiono kolejne zabezpieczenie kredytu w postaci ustanowienia hipoteki umownej w kwocie 394 000 zł na nieruchomości położonej w O. (aktualnie Z.) przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy w Zielonej Górze prowadzi księgę wieczystą nr (...), po to, aby można było zwolnić nieruchomość w N. S., na którą spółka miała kupca i mogła uzyskać środki na spłatę zadłużenia. Nieruchomość w O. została nabyta przez powódkę w dniu 15 grudnia 1999 r. i wchodziła w skład jej majątku osobistego. Wspólnicy zapewniali ją, że będą spłacać zadłużenie regularnie do banku. Ostatecznie, krótko po tym porozumieniu, strony zakończyły działalność spółki (w 2011 roku), pozostawiając liczne nierozliczone między

wspólnikami zobowiązania. Pozostało też dużo długów. J. W. (1) do chwili obecnej spłaca wiele zobowiązań, natomiast J. M. nie spłaca dobrowolnie żadnych długów, ale na podstawie tytułów wykonawczych są one egzekwowane w części przez komornika.

dowód: - umowa obrotowego kredytu firmowego (...) z dnia 14 grudnia 2006 r.

k.8.12,

- wydruk KW nr ZG1 (...) k. 13 – 25,
- wypis aktu notarialnego z dnia 20 lipca 1999 r. k. 26 – 27,
- wypis z GUS k. 99,
- umowa spółki cywilnej k. 138 – 139,
- aneks do umowy spółki (...) k. 140,
- częściowo zeznania świadka J. M. k. 283 – 283 v.
- zeznania świadka A. G. k. 462 – 462 v.
- zeznania świadka M. G. k. 463 – 463 v.
- zeznania świadka J. W. (3) k. 464 v. – 465 v.
- zeznania świadka S. W. k. 497 v. – 499 v.
- zeznania świadka A. J. k. 505 v. – 506,
- zeznania powódki k. 508 – 509,
- zeznania pozwanego k. 509 – 510.

Wobec braku spłaty kredytu przez kredytobiorców - wspólników (...) spółka cywilna, powódka osobiście dokonywała spłaty poszczególnych rat na rzecz banku począwszy od stycznia 2011 r.

Powódka zapłaciła na rzecz wierzyciela łącznie 310.805,26zł, a od 2015r. 12 rat na łączną kwotę 33 993,12 zł Zapłata ta nastąpiła w następujący sposób:

- w dniu 3 kwietnia 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 3 maja 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 3 czerwca 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 3 lipca 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 2 sierpnia 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 2 września 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 2 października 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 2 listopada 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 4 grudnia 2015 r. kwotę 2 832,76 zł,

- w dniu 3 stycznia 2016 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 3 lutego 2016 r. kwotę 2 832,76 zł,
- w dniu 3 marca 2016 r. kwotę 2 832,76 zł.

Źródłem finansowania rat kredytu spółki były zaciągane przez nią pożyczki prywatne u znajomych i rodziny m.in. u J. R., A. S., a także kredyty i pożyczki z instytucji bankowych.

dowód: - zestaw operacji bankowych na koncie powódki oraz potwierdzenia przelewów

k.28 - 39,

- zeznania świadka J. R. k. 282,
- zeznania świadka A. S. k. 461 v. – 462,
- zeznania świadka J. M. k.283 – 283v,
- zeznania powódki k. 508 – 509 i podane informacyjnym przesłuchaniu k. 28 v.

W dniu 31 marca 2016r. powódka zbyła za kwotę 540.000zł w drodze umowy sprzedaży, zawartej w formie aktu notarialnego, własność dwóch nieruchomości położonych w Z. przy ul. (...), tj. niezabudowana nieruchomość obejmująca działkę nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Zielonej Górze prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz zabudowaną nieruchomość obejmującą działkę (...), dla której Sąd Rejonowy w Zielonej Górze prowadzi księgę wieczystą nr (...) (nieruchomość na której ustanowiono hipotekę umowną stanowiącą zabezpieczenie zrestrukturyzowanego kredytu).

(okoliczność bezsporna)

dowód: - umowa sprzedaży i oświadczenie o ustanowieniu hipoteki z dnia 31 marca 2016r. w formie aktu notarialnego Repertorium A, nr (...) k. 46 – 50.

Część ceny uzyskanej z wyżej opisanej umowy sprzedaży, tj. kwotę 150 993,74 zł, przeznaczyła na spłatę zadłużenia wynikającego z zawartej umowy kredytu. Zapłata została dokonana w następujący sposób:

- w dniu 31 marca 2016 r. kwotę 30 452,14 zł,
- w dniu 8 kwietnia 2016 r. kwotę 120 000 zł,
- w dniu 8 kwietnia 2016 r. kwotę 541,60 zł.

Bank wydał zaświadczenie o zwolnieniu hipoteki w związku z tym , że wszystkie wierzytelności zabezpieczone hipoteką zostały spłacone i potwierdził wygaśnięcie hipoteki na nieruchomości powódki zabezpieczającej należność banku.

dowód: - zwolnienie hipoteki z 13.05.2016r. k.43.

Wnioskiem z dnia 30 marca 2018 r. złożonym do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze powódka zawezwała pozwanego do próby ugodowej o zapłatę kwoty 184 986,86 zł wraz z odsetkami ustawowym. Do ugody nie doszło, strony przeprowadziły rozmowę w kancelarii adwokackiej pełnomocnika powódki, gdzie pozwany stwierdził, że „ coś spłaci, ale muszą się całościowo z J. M. rozliczyć”.

Wezwaniem z dnia 13 kwietnia 2018 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty na jej rzecz kwoty 310 805,26 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi i ustawowymi za opóźnienie z tytułu wstąpienia przez nią w trybie art. 518 k.c. w prawa wierzyciela w terminie 14 dni od dnia potrzymania wezwania.

dowód: - wezwanie do zapłaty z dnia 13 kwietnia 2018 r. k. 51 – 52 v.

- zawiązanie do próby ugodowej z dnia 30 marca 2018 r. k. 53 – 55 v.,

- zeznania powódki k.508 – 509,

- zeznania pozwanego k.509 – 510.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Niniejsze zważenia należy zacząć od wskazania, że powódka w niniejszym postępowaniu dochodziła zasądzenia na jej rzecz od pozwanego jako spółki cywilnej (...) należności, które uiszczała na poczet zobowiązań kredytowych wspólników spółki cywilnej (...), spłacając tym samym cudzy dług wynikający z umowy obrotowego kredytu firmowego nr (...) z dnia 14 grudnia 2006 r., której stroną nie była oraz zawartego porozumienia pomiędzy powódką, a wspólnikami spółki cywilnej.

W związku z tym, że pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, rozważania należy rozpocząć od oceny podniesionego zarzutu, albowiem rozstrzygnięcie o nim determinuje udzielenie ochrony prawnej samemu roszczeniu.

W ocenie Sądu nie doszło do przedawnienia roszczenia powódki. Sąd nie podziela argumentacji pozwanego, że roszczenie powódki jest przedawnione, albowiem spłaty dokonane w 2015 r. i w 2016 r., które są objęte pozwem z 20.04.2022r. nie przedawniły się z dniem 3.03.2019r. Z ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie, wynika to, że powódka kierując się wolą polubownego rozwiązania sprawy, skierowała do pozwanego pismo z dnia 30 marca 2018 r., w którym to zawiązała go do próby ugodowej o zapłatę kwoty 184 986,86 zł wraz z odsetkami ustawowym. Do ugody jednak nie doszło, pomimo prowadzonych przez strony rozmów. Strony nawet spotkały się w kancelarii pełnomocnika powódki, celem negocjacji w tym zakresie. Pozwany jednak nie był zainteresowany takim zakończeniem sporu. Podkreślić należy, że zdaniem Sądu, wbrew zarzutowi pozwanemu, zawiązanie do próby ugodowej nie miało charakteru pozornego. Pozwany w odpowiedzi na pozew, wskazywał, że powódka zawiązała go do próby ugodowej wyłącznie w celu przerwania biegu przedawnienia. Sąd z powyższych powodów, w ogóle tej argumentacji nie podziela tym bardziej, że powódka wcześniej prowadziła rozmowy z pozwanym, wniosek obejmował roszczenia na dzień złożenia zawiązania nieprzedawnione, a wniosek był szczegółowo uzasadniony co do podstawy prawnej i wysokości. Tym samym, bezsprzecznie w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, a te należności, których powódka dochodzi w przedmiotowej sprawie skoro ograniczyła do kwoty 184.986,86zł, z punktu widzenia momentu zgłoszenia żądania, nie są przedawnione.

Należy podkreślić, że powódka zgodziła się na zabezpieczenie kredytu przez ustanowienie hipoteki na jej nieruchomości, która stanowiła dom mieszkalny, w którym mieszkała z rodziną, po to by zwolnić z zabezpieczenia inną nieruchomość, którą spółka chciała sprzedać, gdyż potrzebne były środki na dalszą działalność spółki.

Roszczenie powódki dotyczy spłaty cudzego długu wynikającego z umowy kredytu, której stroną nie była. Materialnoprawną podstawą niniejszego sporu są regulacje zawarte w przepisach art. 405 k.c. oraz art. 518 § 1 pkt. 1 k.c. oraz art. 864 k.c.

Zgodnie z treścią art. 405 k.c. przesłankami roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia są: zubożenie jednego podmiotu, wzbogacenie drugiego podmiotu, związek przyczynowy między zubożeniem i wzbogaceniem oraz brak podstawy prawnej dla wzbogacenia.

Tradycyjnie – w piśmiennictwie i judykaturze – panuje zgodne zapatrywanie, że podstawową przesłanką powstania zobowiązania z bezpodstawnego wzbogacenia jest uzyskanie korzyści. W piśmiennictwie podkreśla się, że chodzi wyłącznie o korzyść o charakterze majątkowym. Korzyścią majątkową jest przede wszystkim zwiększenie aktywów – nabycie prawa majątkowego: własności (także sumy pieniężnej), ograniczonego prawa rzeczowego lub wierzytelności. Korzyścią majątkową jest również zmniejszenie szeroko rozumianych obciążeń majątku wzbogaconego. Ponadto, zgodnie z ogólnymi zasadami, bezpodstawnie wzbogacony obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdy nie jest to możliwe – do zwrotu wartości korzyści.

Zgodnie natomiast z art. 518 § 1 pkt. 1 k.c. osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty jeżeli płaci cudzy dług, za który jest odpowiedzialna osobiście albo pewnymi przedmiotami majątkowymi.

Przedmiotem regulacji zawartej w art. 518 § 1 pkt. 1 k.c. jest tzw. subrogacja ustawowa, której celem jest uregulowanie sytuacji prawnej osoby trzeciej, która spłaca cudzy dług. Jak wskazuje się w doktrynie, dzięki instytucji podstawienia, osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty, a więc wstępuje w prawa zaspokojonego wierzyciela. Skutek ten następuje z mocy prawa w momencie dokonania spłaty. Sąd w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, że przesłanką nabycia wierzytelności na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 KC jest zapłata cudzego długu przez osobę ponoszącą za ten dług odpowiedzialność; może to być także odpowiedzialność "pewnymi przedmiotami majątkowymi". Nabycie wierzytelności na tej podstawie następuje jedynie w granicach zapłaty" (wyrok SN z dnia 6 stycznia 2005r., III CK 183/04).

Z kolei, w myśl art. 864 k.c. za zobowiązania spółki cywilnej wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie.

Wskazać należy, że jest to przepis bezwzględnie obowiązujący i nie może być wyłączony w stosunkach z kontrahentami, a jakiegokolwiek próby jego wyłączenia są nieważne z mocy samego prawa. Na podobnym stanowisku stanął Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20 czerwca 1995 r. (I ACr 285/95; OSA z 1996 r. Nr 10, poz. 51), zgodnie z którym za zobowiązania spółki cywilnej jej wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie. Umowa zawarta między wspólnikiem takiej spółki w zakresie przejścia lub zwolnienia z odpowiedzialności majątkowej za zobowiązania spółki wywiera skutki prawne jedynie między byłymi wspólnikami (np. w zakresie regresu). Nie powoduje natomiast żadnych skutków prawnych w stosunku do osób trzecich. (...) spółki cywilnej może żądać zapłaty, zgodnie z art. 366 k.c., całości lub części długu, od wszystkich wspólników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna.

(...) spółki cywilnej ponoszą odpowiedzialność solidarną za zobowiązania spółki przez co należy rozumieć zobowiązania związane z działalnością spółki. Odpowiedzialnością solidarną są objęte zarówno należności cywilne (w tym wynikające z kontraktów handlowych), należności publicznoprawne (w tym należności podatkowe oraz wynikające z ubezpieczeń społecznych). Wspólnicy nie ponoszą odpowiedzialności za zobowiązania pozostałych wspólników, które nie są związane z działalnością spółki.

Powódka dokonała wyboru i pozwała jednego wspólnika, co przecież nie oznacza, że pozwany nie może dochodzić należności od swojego partnera (wspólnika) ze spółki (...). W ocenie Sądu jedynie pozornie sytuacja ta wydaje się wątpliwa etycznie.

Powódka pomimo wieloletniej rozdzielnosci majątkowej pozostaje w związku małżeńskim z drugim wspólnikiem, z którym ma dziecko.

Nie można wymagać od powódki, żeby dokonała innych wyborów, skoro miała prawo pozwać albo pozwanego, albo swojego męża, albo obu wspólników. Dokonała wyboru.

Jednocześnie należy odnieść się do zarzutów pozwanego związanych z realizacją przez niego innych zobowiązań spółki.

W ocenie Sądu te okoliczności i zarzuty nie mogą stanowić podstawy dla oddalenia powództwa, gdyż to nie z powódką powinny zostać dokonane rozliczenia (aktywów i pasywów spółki cywilnej (...)), tym bardziej, że dodatkowo komplikuje to rozliczenie założenie i prowadzenie przez pozwanego jednoosobowej działalności, co by nie powiedzieć konkurencyjnej, skoro zajmuje się tą samą działalnością. Przesłuchani w sprawie świadkowie pozwanego A. G., M. G., J. W. (3), A. J. i S. W., jedynie potwierdzili, że pozwany spłaca zobowiązania posiłkując się dochodami i majątkiem rodziny, ale w części nie do końca wiadomo, czy dotyczą te zobowiązania jedynie spółki (...), czy też odrębnej działalności, a ponadto i świadek S. W. i A. J. zeznali, że J. M. spłaca zobowiązania, ale nie dobrowolnie, ale po orzeczeniach sądów przez komornika, w sytuacji, gdy pozwany spłaca je dobrowolnie. Natomiast zawnioskowany świadek H. N. z Agencji (...) w Z. nie potwierdziła tezy pozwanego i wskazała, że zaciągnięta w Agencji pożyczka dotyczyła nie spółki (...), a jego jednoosobowej działalności. Ta sytuacja wskazuje, że pozwany już się pogubił co należy do rozliczeń spółki, a co do jego osobistego długu.

Sąd podziela więc stanowisko powódki, że rozliczenia wspólników nie mogą dotyczyć rozstrzygnięć w przedmiotowej sprawie.

Nie ulega wątpliwości, że zeznania świadków A. S., J. R. zawnioskowanych przez powódkę na okoliczność pochodzenia środków na spłatę zadłużenia w banku, przez zaciągnięcie pożyczek u znajomych, rodziny i w bankach, okazały się wiarygodne i należało im dać w pełni wiarę.

Jedynie zeznania świadka J. M. należało ocenić z dużą ostrożnością co do wiarygodności, albowiem świadek ten nie mógł zeznawać obiektywnie, skoro jest współzobowiązany z pozwanym za dług spłacony przez jego żonę (powódkę). Zeznania jego były ogólnikowe i nastawione na przedstawienie siebie w korzystnym świetle cyt.:” my jesteśmy między sobą rozliczeni” (k.283.

Mając na uwadze powyższe oraz przedstawione przez strony dowody z dokumentów, które co do wiarygodności nie były kwestionowane, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach orzeczono na zasadzie art.98 kpc. Na koszty składa się uiszczona przez powódkę opłata od pozwu 9.249zł i wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 5.400zł stosownie do § 2 p.6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych z opłatą od pełnomocnictwa.